

Daniels Bog – Nummer et hundrede og syvoghalvfems

Den profetiske udfoldelsesforløb: Kristi anden samling og islams eskatologiske rolle i Åbenbaringens beretning

Jeff Pippenger
2024-04-29

Vi erkender nu, at en af de begivenheder, der er repræsenteret ved de syv tordener, er Kristi værk med at samle sit folk for anden gang, hvilket Han begyndte at gøre i juli 2023. Den milleritiske historie identificerer, at dette værk fuldbyrdes med Islams krigsførelse som budskabets baggrund.

Budskabet er Jesu Kristi Åbenbaring, som bliver åbnet lige før nådetiden afsluttes, men dette budskab bæres af (indsættes i sammenhæng med) budskabet om det tredje ve. Netop på den tid, da Herren i 1849 rakte sin hånd ud for anden gang, kommenterede søster White rystelsen blandt de vrede nationer, som er et symbol på islam.

„Den 16. december 1848 gav Herren mig et syn om himlenes magters rystelse. Jeg så, at når Herren sagde ‘himmel’, idet Han gav de tegn, som er nedskrevet hos Matthæus, Markus og Lukas, mente Han himlen, og når Han sagde ‘jord’, mente Han jorden. Himlens magter er solen, månen og stjernerne. De hersker på himlen. Jordens magter er dem, der hersker på jorden. Himlens magter vil blive rystet ved Guds røst. Da vil solen, månen og stjernerne blive flyttet ud af deres steder. De vil ikke forgå, men blive rystet ved Guds røst.

„Mørke, tunge skyer steg op og stødte sammen mod hinanden. Atmosfæren skiltes og rullede tilbage; derpå kunne vi se op gennem det åbne rum i Orion, hvorfra Guds røst kom. Den hellige stad vil komme ned gennem dette åbne rum. Jeg så, at jordens magter nu bliver rystet, og at begivenhederne kommer i rækkefølge. Krig og rygter om krig, sværd, hungersnød og pest er først til at ryste jordens magter; dernæst vil Guds røst ryste solen, månen og stjernerne, og også denne jord. Jeg så, at rystelsen af magterne i Europa ikke, som nogle lærer, er himlens magters rystelse, men de vrede nationers rystelse.“ Early Writings, 41.

Historikerne bekræfter, at det, som rystede Europas nationer i 1848, var islams hæres aktiviteter, for profetisk er de symboliseret som den magt, der gør nationerne vrede. I det første vidnesbyrd om, at Herren udstrakte sin hånd anden gang i historien fra 1840 til 1844, ankom Midnatsråbets budskab til lejr mødet i Exeter. Derfra og frem til 22. oktober 1844 skyllede budskabet hen over USA's østkyst som en flodbølge. Denne bevægelse var blevet forbilledliggjort ved Kristi triumferende indtog i Jerusalem, og det var et æsel, som bar Kristus ind i Jerusalem.

Budskabet i Midnatsråbet repræsenterer hele det profetiske budskab i Jesu Kristi Åbenbaring, men denne Åbenbaring er placeret inden for islam i det tredje ve-ords sammenhæng, idet det opvækker nationernes vrede; for det er islam, der bærer det budskab, som er Jesu Kristi Åbenbaring. Jesus er Løven af Judas stamme, og Han er knyttet til budskabet om „æset“.

Juda, du er den, som dine brødre skal prise; din hånd skal være på dine fjenders nakke; din faders sønner skal bøje sig for dig. Juda er en løveunge; fra byttet, min søn, er du steget op; han krøb sammen, han lagde sig som en løve og som en gammel løve; hvem skal vække ham op? Scepteret skal ikke vige fra Juda, ej heller herskerstaven fra mellem hans fødder, indtil Shilo kommer; og folkene skal samle sig om ham. Han binder sit føl til vinstokken og sin æselhings føl til den ædle vinstok; han tvættede sine klæder i vin og sin kappe i druernes blod. Hans øjne er røde af vin, og hans tænder hvide af mælk. 1 Mosebog 49:8–12.

Det er gennem Juda, at „folkets samling“ fuldbyrdes. Kristus, som Juda, er også „Vinstokken“, og „den ædle vinstok“ bindes til „æslets føl“. Hans „klæder“ tvættes i „vin“, som var „druers blod“. Kristus begyndte at udgyde sit blod i Getsemane, da Han svedte blod, og Getsemane betyder „oliepresse“. Fra Getsemane til korset udgød Han sit dyrebare blod for at drage alle mennesker til sig selv.

Nu går dommen over denne verden; nu skal denne verdens fyrste kastes ud. Og når jeg bliver løftet op fra jorden, vil jeg drage alle til mig. Dette sagde han for at tilkendegive, hvilken død han skulle dø. Johannes 12,31–33.

Kristi værk med at drage alle mennesker til sig er en proces i to trin, for først samler han «Israels fordrevne», og dernæst bruger han dem som et banner til at drage sin anden hjord.

Jeg er den gode hyrde, og jeg kender mine, og mine kender mig. Ligesom Faderen kender mig, således kender jeg Faderen; og jeg sætter mit liv til for fårene. Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem må jeg føre frem, og de skal høre min røst; og der skal være én hjord og én hyrde. Johannes 10:14–16.

De hundrede og fireogfyrre tusind er de „får“, som kender Ham. De „andre får“ er Hans hjord, som kommer ud af Babylon, når de ser og hører banneret. Før Han løfter sit banner op, som er Hans får, samler Han dem først sammen anden gang. Denne linje i den hellige historie stemmer overens med vers tretten til femten i Daniels bog, kapitel elleve, og er derfor i overensstemmelse med den skjulte historie i vers fyrre. Den repræsenterer linjen for det sande protestantiske horn, som løber inden for historien om det frafaldne protestantiske horn, det frafaldne republikanske horn og Tyrus' skøges ankomst, umiddelbart før søndagsloven i vers enogfyrre. Linjen for det sande protestantiske horn repræsenterer både historien og også budskabet, hvor de hundrede og fireogfyrre tusind besegles.

„Israels fordrevne“ repræsenterer en linje i modsætning til „spotternes forsamling“, sådan som Jeremias betegner dem, eller som „Satans synagoge“, sådan som Johannes betegner dem i Johannes' Åbenbaring, kapitel to og tre, hvor menighederne i Smyrna og Filadelfia tiltales. Filadelfierne repræsenterer de „et hundrede og fireogfyrre tusind“ i Johannes' Åbenbaring, kapitel syv, og Smyrna er „den store skare“ i det samme kapitel, som ingen kan tælle. De to klasser af genløste i de sidste dage står i strid med dem, som lyver, og som er i Satans synagoge, og som gør krav på at være Guds folk, for de siger, at de er jøder.

Linjen for det sande protestantiske horn består i den strid, som består mellem dem selv og det tidligere pagtfolk, som da bliver forbigået. I den samme historie står de trofaste også i strid med

linjen af frafalden protestantisme og katolicisme. Disse tre religiøse enheder repræsenterer dragen, dyret og den falske profet på mikroniveau inden for linjen af det sande protestantiske horn.

“Jeg så, at den navnkristne kirke og navnkristne adventister, ligesom Judas, ville forråde os til katolikkene for at opnå deres indflydelse til at gå imod sandheden. De hellige vil da være et ubemærket folk, kun lidet kendt af katolikkene; men kirkerne og de navnkristne adventister, som kender til vor tro og vore skikke (for de hadede os på grund af sabbatten, fordi de ikke kunne gendrive den), vil forråde de hellige og angive dem til katolikkene som sådanne, der tilsidesætter folkets institutioner; det vil sige, at de holder sabbatten og tilsidesætter søndagen.” Spalding and Magan, 1, 2.

Vi har tidligere behandlet dette afsnit og derved fastslået, at udtrykket »den nominelle kirke« og udtrykket »nominel adventist« ville have haft en anden betydning og anvendelse, da Søster White nedskrev ordene. Alligevel talte profeterne mere for de sidste dage, end de gjorde for deres egen historie, så i dette afsnit ville den nominelle kirke i de sidste dage være det frafaldne protestantisme. Ordet »nominel« betyder »kun af navn«.

Den såkaldte protestantiske kirke ophørte med at protestere mod Rom i 1844, da de gjorde oprør imod ved tro at gå ind i Det Allerhelligste, hvor de kunne have erkendt, at syvendedagssabbatten er den rette gudsyndelsesdag. I stedet fastholdt de soldyrkelsen, som er katolicismens mærke. Det er umuligt at „protestere“ mod Rom, hvilket er den eneste definition af ordet „protestant“, hvis man har antaget hendes autoritetssymbol, som den romerske kirke gentagne gange har identificeret som sin myndighed til i Bibelen at ændre gudsyndelsesdagen fra syvendedagssabbatten til søndag.

„Navnkristne adventister“ er dem, der bekender sig som syvendedagsadventister, men de identificeres også som Judas, der er symbolet på en discipel, som har forrådt sin bekendelse. Den navnkristne syvendedagsadventistiske kirke vil hade „de hellige“, og disse hellige „vil“ da „være et ubemærket folk“. De hader de ubemærkede hellige „på grund af sabbatten“, en sandhed, de ikke kan „gendrive“. Sabbatssandheden i Søster Whites historie var syvendedagssabbatten, men den er et forbillede på de sidste dages sabbatssandhed, som ikke kan gendrives, og det er den lære, der først blev forkastet af den laodikeiske syvendedagsadventisme i deres oprør i 1863. Denne lære var den første grundlæggende sandhed, som blev opdaget af William Miller, og den repræsenterer adventismens grundlæggende sandheder, som de navnkristne adventister nægter at vandre i, sådan som det fremstilles ved Jeremias’ gamle stier. Denne sabbatssandhed er de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve.

Rækken af sand protestantisme, som består af Filadelfia og Smyrna, bliver forrådt af dem, der fremstilles som Judas. Judas indgik pagt om at forråde Jesus tre gange og identificerer således et fremadskridende forræderi, som gik forud for korset og blev fuldbyrdet ved korset. Vers seksten i Daniel elleve repræsenterer søndagsloven, som blev forebilledliggjort ved korset. Derfor bringes der i de vers, som leder frem til søndagsloven i vers seksten, og som også er søndagsloven i vers enogfyrre, et forræderi i tre trin over de sidste dages hellige. Forræderiet finder sted i den periode, hvor Herren anden gang samler sit sidste dages banner.

Og på den dag skal Isajs rod stå som et banner for folkene; hedningerne skal søge til ham, og hans hvilested skal være herligt. Og det skal ske på den dag, at Herren anden gang skal række sin hånd ud for at genvinde resten af sit folk, som er blevet tilbage, fra Assyrien og fra Egypten og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øer. Og han skal rejse et banner for folkene og samle Israels fordrevne og føre Judas adspredte sammen fra jordens fire hjørner. Efraims misundelse skal også vige, og Judas modstandere skal udryddes; Efraim skal ikke misunde Juda, og Juda skal ikke trænge Efraim. Men de skal styrte ned over filistrenes skuldre mod vest; sammen skal de plyndre Østens folk; de skal lægge deres hånd på Edom og Moab, og Ammons børn skal adlyde dem. Esajas 11:10–14.

Esajas angiver den historiske ramme for dette afsnit i vers ti med udtrykket »på den dag«. Denne »dag« er derfor blevet identificeret i de vers, der går forud for vers ti. Når vi følger netop denne profetiske beretning tilbage til en henvisning, som gør os i stand til at fastslå, hvornår »den dag« er, kommer vi til vers ét i kapitel ti.

Ve dem, der udsteder uretfærdige love, og som nedskriver den undertrykkelse, de har foreskrevet. Esajas 10:1.

Søster White identificerer dette vers' „uretfærdige forordning“ som den snart kommende søndagslov:

„En afgudssabbat er blevet opstillet, sådan som guldstatuen blev opstillet på Duras sletter. Og ligesom Nebukadnesar, Babylons konge, udstedte en befaling om, at alle, der ikke ville bøje sig ned og tilbede dette billede, skulle dræbes, således vil der blive udstedt en bekendtgørelse om, at alle, der ikke vil vise søndagsinstitutionen ærefrygt, skal straffes med fængsel og død. Således trædes Herrens sabbat under fode. Men Herren har erklæret: 'Ve dem, der giver uretfærdige love og udsteder byrdefulde påbud' [Esajas 10:1]. [Zefanias 1:14–18]“ Manuscript Releases, bind 14, 92.

Sammenhængen, hvori Herren samler sit folk anden gang, er placeret i historien om den forestående søndagslovskrise; for i vers tolv i kapitel ti taler Esajas om, at Herren fuldender et værk blandt sit folk, før han bringer sin udøvende dom over det uretfærdige dekret, som er søndagsloven.

Derfor skal det ske, når Herren har fuldendt hele sit værk på Zions bjerg og over Jerusalem, at jeg vil straffe frugten af Assyriens konges stolte hjerte og herligheden i hans hovmodige blikke. Esajas 10:12.

Det „værk over Zion og over Jerusalem“, som Herren „fuldbyrder“, før straffen over pavedømmet begynder ved søndagsloven, er beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind. I Ezekiels bog, kapitel ni, går manden med skriverens blækhorn gennem Jerusalem og sætter et mærke på dem, „som sukker og klager over alle de vederstyggeligheder, der øves i landet“ og i menigheden. Dette værk indbefatter den proces, hvori Herren for anden gang samler Israels fordrevne sammen. Han samler dem fra jordens fire hjørner, og „jordens fire hjørner“ repræsenteres ved otte geografiske områder. Otte er symbolet på prøvelsesprocessen i forbindelse med dyrets billede og identificerer således, at den endelige indsamling af dem, som skulle være banneret, finder sted i den periode,

hvor prøven vedrørende dyrets billede fuldbyrdes på jorden.

Den enhed, der fremstilles ved, at „Efraim“ „ikke misunder Juda, og Juda“ „ikke plager Efraim“, indtræder, når Judas modstandere afskæres. Profetisk bliver det tidligere pagtfolk, repræsenteret ved Judas, eller Satans synagoge, eller spotternes forsamling, eller protestanterne i den milleritiske historie, eller jøderne i Kristi historie, „afskåret“ ved den første skuffelse. Når Jeremias fremstiller netop denne historie, blev han pålagt, at han aldrig kunne vende tilbage til spotternes forsamling, skønt de kunne vende tilbage til ham, hvis de valgte at omvende sig.

Fra den 18. juli 2020 og indtil søndagsloven samler Herren sit sidste tids folk for anden gang. Han samler dem fra hele verden i en periode, hvor Han fuldender hele sit værk over Juda og Jerusalem. I denne beseglingstid vil Guds sidste tids folk være ubemærkede, men vil ikke desto mindre blive konfronteret af en trefoldig union, som modsætter sig deres arbejde.

Katolicismen er dyret i trefoldsunionen, og en af hendes døtre er den klasse, som søster White identificerer som den navnkristne kirke. De repræsenterer den falske profet. De navnkristne laodikeiske adventister, repræsenteret ved Judas, er dragen i denne fremstilling. Oprøret i 1863 blev forbilledliggjort ved det gamle Israels oprør ved det første Kadesj, da de valgte at forkaste Josuas og Kalebs budskab og vende tilbage til Egypten. Egypten er et symbol på dragen.

Menneskesøn, vend dit ansigt mod Farao, Ægyptens konge, og profetér imod ham og imod hele Ægypten. Tal og sig: Så siger den Herre Gud: Se, jeg er imod dig, Farao, Ægyptens konge, den store drage, som ligger midt i sine floder, og som har sagt: Min flod er min egen, og jeg har skabt den for mig selv. Ezekiel 29:2, 3.

Oprøret ved Kadesj udgjorde den tiende prøve i en prøveproces, som førte til forkastelsen og døden for det udvalgte folk, der var blevet ført ud af Egypten, og det var et forbillede på den afsluttende prøve i en prøveproces, som blev bragt over filadelfisk milleritisk adventisme den 22. oktober 1844 og blev afsluttet med oprøret i 1863. Helt ved slutningen af det gamle Israels historie “råbte jøderne: ‘Bort med ham, bort med ham, korsfæst ham’. Pilatus siger til dem: ‘Skal jeg korsfæste jeres konge?’ Ypperstepræsterne svarede: ‘Vi har ingen anden konge end kejseren.’” I det første oprør og i det sidste oprør valgte det tidligere pagtsfolk at identificere et symbol på dragen (Egypten og det hedenske Rom) som deres konge.

Den 18. juli 2020 blev „Judas modstandere“ „afskåret“, og de hundrede og fireogfyrre tusindes tempel blev oprejst. Alt, hvad der da manglede, var, at templet blev rensat, forud for at Pagtens Engel pludseligt kom til sit tempel. Millerit-historiens tempel blev opført på seksogfyrre år, fra 1798 til 1844. Ved den første skuffelse den 19. april 1844 blev protestanterne afskåret og blev en del af Satans synagoge, spotternes forsamling, en datter af Rom. Fra dette tidspunkt og indtil den 22. oktober 1844 fandt en renselsesproces sted forud for, at de trofaste fulgte Kristus ind i Det Allerhelligste, for at Han kunne fuldbyrde værket med at forene sin guddommelighed med deres menneskelighed.

Historien om det sande protestantiske horn, som samles for anden gang lige før den uretfærdige forordning, for at de kan være det banner, som Gud anvender til at kalde sin anden hjord ud af

Babylon, finder sted i den samme periode, hvor de frafaldne republikanske og protestantiske horn slutter sig sammen, begår åndelig utugt og således bliver ét kød, eller ét tempel, hvilket er dyrets billede. Guds tempel er samtidig ved at danne Kristi billede.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

Det ord, som kom til Jeremias fra Herren, lød således: Stil dig i porten til Herrens hus og udråb der dette ord og sig: Hør Herrens ord, alle I af Juda, som går ind gennem disse porte for at tilbede Herren. Så siger Hærskarers Herre, Israels Gud: Gør jeres veje og jeres gerninger gode, så vil jeg lade jer bo på dette sted. Stol ikke på løgneord, når der siges: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel er dette. For dersom I grundigt gør jeres veje og jeres gerninger gode, dersom I grundigt øver ret mellem en mand og hans næste, dersom I ikke undertrykker den fremmede, den faderløse og enken og ikke udgyder uskyldigt blod på dette sted og ikke følger andre guder til jeres egen skade, da vil jeg lade jer bo på dette sted, i det land, som jeg gav jeres fædre fra evighed til evighed. Se, I stoler på løgneord, som ikke kan gavne. Vil I stjæle, myrde og bedrive hør og sværge falsk og tænde offerild for Ba'al og følge andre guder, som I ikke kender, og så komme og stå frem for mit ansigt i dette hus, som er kaldet ved mit navn, og sige: Vi er udfriede til at gøre alle disse vederstyggeligheder? Er dette hus, som er kaldet ved mit navn, blevet en røverkule i jeres øjne? Se, også jeg har set det, siger Herren.

Men gå nu hen til mit sted, som var i Shilo, hvor jeg først lod mit navn bo, og se, hvad jeg gjorde ved det på grund af mit folk Israels ondskab. Og nu, fordi I har gjort alle disse gerninger, siger Herren, og jeg talte til jer, idet jeg stod tidligt op og talte, men I hørte ikke; og jeg kaldte på jer, men I svarede ikke; derfor vil jeg gøre mod dette hus, som er kaldt med mit navn, og som I stoler på, og mod det sted, som jeg gav jer og jeres fædre, sådan som jeg gjorde mod Shilo. Og jeg vil kaste jer bort fra mit åsyn, ligesom jeg har kastet alle jeres brødre bort, hele Efraims slægt. Derfor skal du ikke bede for dette folk og ikke opløfte råk eller bøn for dem, og du skal ikke gå i forbøn for dem; for jeg vil ikke høre dig. Ser du ikke, hvad de gør i Judas byer og på Jerusalems gader? Jeremias 7:1–17.